

„Mert ha én, az Úr szólok, akkor az az Ige, amelyet kimondok, késedelem nélkül valóra is válik.” Ha a ti napjaitokban mondok ki egy Igét, te, engedetlen nép akkor azt még akkor valóra is váltom! – így szól az én Uram, az Úr.

Ez 12,25

Mt 6,5-8

Szeretett Gyülekezet!

Az imádság hitünk gyakorlásának egyik eleme, hiszen amikor imádkozunk, Istenhez beszélünk. A legkisebb gyerekek is, elsajátítják, ha tanítva vannak erre, hogyan kell imádkozni. Tudja, hogy amikor imádkozunk, akkor Istenhez beszélünk, és az ezzel járó szokások is rögzülnek: behunyjuk a szemünket és összetesszük a kezünket!

Az imádság ilyen formában talán nem tűnik olyan bonyolult dolognak, mégis azt kell, hogy mondjam, nem is olyan könnyű. Mert van helytelen imádság is. Ilyen pl. a farizeus imádsága a vámszedő imádságával szemben. Lk 18, 9-14 „Hálát adok neked Uram, hogy nem vagyok olyan....”

Mit is beszél ez a farizeus? Nem vagyok olyan...! Ó, te balga farizeus, pont olyan vagy! Ugyan olyan bűnös, mint a vámszedő, ugyan olyan nyomorult, ugyan olyan elveszett, mint az a másik ember. Csak **az a másik, a vámszedő már tudja ezt magáról és annak fényében imádkozik, és borul le Isten elé, míg te önelégült imádságodban még mindig távol vagy Istentől.**

Lehet imádkozni tehát így is, és úgy is! **Isten azonban a szívek vizsgálója** és teljesen mindegy hogy ki áll elé imádsággal Ő pontosan tudja, hogy mi lakozik ott bent. Mi kívülről látjuk csupán a dolgokat, de Isten tudja, hogy ott legbelül mit is gondolsz igazán. Mi a véleményed magadról, a másikról és Istenről is.

Az Istennel való bensőséges imádság valahol ott kezdődik, azon pillanatban, amit átélhetett a lator is Jézus mellett. Jézust látva remény és hit járta át nyomorult helyzetében: Uram, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba! Lk 23,42 Mert a hívő embernek arra kell rádöbbennie, hogy én nyomorult és szegény ki szabadíthat meg engem, ebből a halálra ítélt testből?

Jézus ebben az Igében Mt 6,5-ban nem az ellen szól, hogy ne lehetne istentiszteleti helyeken imádkozni, nem is a közösségi imádság ellen szól, hanem a **kegyesnek tűnő magamutogatás vágyával elmondott imádság ellen szól**. Mint ahogyan sokféle ember van, sokfélék az imádságaink is. A ma emberének talán már az is problémát jelent, hogy akárhogy is, de imádkozzon. Hiszen felnőtt egy olyan nemzedék, akiket nem tanítottak imádkozni, és talán ma még többen nőnek fel úgy, hogy otthon nem hall a gyermek imádságot a szülő szájából, sem reggel, sem este, sem ebédél, sem semmilyen étkezésnél.

Óv tehát bennünket Isten a képmutató imádságtól. Ő tudja jól, hogy mi lakozik ott bent a szív rejtekén. ...

Jézus imádkozó életet élt. Szüksége volt az Atyával való csendes, bensőséges együttlétre. Többször is olvassuk az Igében, hogy Jézus korán reggel a hajnali pirkadatkor felkelt, elment egy lakatlan helyre, hogy imádkozzék. Tanítványi látták Jézus imádságos életét, és vágytak arra, ezért is kérték tőle: „Taníts minket imádkozni!” „ **Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram, taníts minket imádkozni.**” Lk 11,1

Ahogy Jézus imádkozott, az vonzó volt az Ő tanítványainak. Bizony testvérek úgy születünk erre a világra, hogy még imádkozni sem tudunk! Istenhez kiálltani amikor baj éri az embert, azt tudunk, Istent szidni a bajokért, azt is tudjuk, de hittel imádkozni, semmit nem kételkedve abban, hogy Isten meghallgat, az már nem megy olyan könnyen. És gondoljunk csak arra, amikor Jézus az övéivel, a tanítványi körrel az utolsó vacsora után a Gecsemáné kertbe ment, arra kérte őket,

hogy imádkozzanak vele. Nem voltak képesek megtenni azt. Elaludtak. És ne legyen kétségünk, mi sem vagyunk Jézusnak külön tanítványai. Mi is hányszor mondunk Jézus kérésének nemet. Hányszor alszunk bele a fáradságra hivatkozva imádságainkba. Pedig az imára nem Isten Lelkének, hanem az én nyomorult lelkemnek van szüksége. Mert Isten tudja, hogy nekem mire van szükségem! **De ha én az imádság és az Ige szaván keresztül nem kerülök hozzá közel, akkor honnét fogom meg tudni, hogy nekem ebben vagy abban a komoly döntésben, kérdésben legyen szó bármiről, hogyan kell lépnem?** A lényeg az, a legfontosabb az, hogy Isten közelségében éljem az életem. Az Ő közelségét pedig csakis az Igen és az imádságon keresztül tapasztalhatom meg. Mert az egyiken keresztül én szólok hozzá, a másikon keresztül pedig Ő válaszol és vezet. Ha kell, akkor megítél és összetör, mint ezt számtalanszor tette is hűtlen népével Izráellel, de megbocsát és meggyógyít, bekötöz és felemel, ha igazán megtérsz Istenhez. Ő nekem is hányszor kell megállnom Isten előtt, bocsánatot kérve bűneimre!

Mert bizony Isten elé viheti az ember minden ügyes-dolgos baját, kicsit és nagyot egyaránt. Milyen hálás szívvel gondolok arra vissza, hogy ebben a gyülekezetben már éltünk át nagyon komoly ima meghallgatásokat.

De imádságainkat nem szabad engedni, hogy csupán kéréseinkre korlátozódjanak. Ne felejtjük el, Istent hálaival dicsérni, magasztalni minden jótéteményéért: a családunkért, gyülekezetért, ételért, italért, meleg otthonért, munkáért, termésért, az esőért és napsütésért, legfőképp pedig a váltságért. A váltságért, melyet elvégzett értünk a Golgotán szenvedő Jézus Krisztus Megváltónk. A hívő ember hálat ad a megváltásért minden nap.

Végezetül még egy gondolat: **Az imádság a hívő ember fegyvere.** Senki nem megy semmilyen csatába készületlenül, fegyver nélkül. Hát a hívő embernek sem kellene egyedül megvívni harcait, legyen szó bármilyen helyzetről, hanem Isten elé borulva, imádságban kell könyörögnünk és tennünk azt, amit reánk bíz épp

Isten. Mert a hívó ember nincs egyedül! Istene az, aki előtte jár, és Ő tudja mi a következő lépés. „Ti pedig maradjatok veszteg, az Úr harcol értetek.”

Azt mondja Igénk: „Mert tudja a ti mennyei Atyátok mire van szükségetek, még mielőtt kérétek tőle.” Mt 6,8

Ő biztosan tudja, mi pedig csak gondoljuk, hogy tudjuk. Ez a különbség köztünk. Bízunk hát ezért Istenre teljes szívünkből életünk minden kérdését, kétségét, örömet és bánatát. Még akkor is, ha ez sokszor nem olyan könnyű.

Régen sokszor és sokféle képpen szólt Isten az ő népéhez prófétákon keresztül, és akkor is voltak hamis próféták, akik nem azt hirdették, amit az Úr mondott. Az újszövetség idejében Fia által szólt és szól ma is hozzánk: beteljesedett minden prófécia, mely Jézus, a Messiás váltságát és szabadító munkáját hirdette. Boruljunk eléje imádságban és adjunk ezért hálát. Ámen!